

GYŰLÖLI A NŐT...
DE ÉPPEN ANNYIRA AKARJA IS ŐT!

twisted
HATE

JULES & JOSH

ANA HUANG

Utálja... legalább annyira, mint amennyire kívánja őt.

Jóképű, magabiztos, hamarosan menő orvos lesz, ráadásul Josh Chen sose találkozott olyan nővel, aki ellen tudott volna neki állni – kivéve Jules Ambrose.

A gyönyörű, vörös hajú nő az első találkozásuk óta az idegein táncol, miközben senki máshoz foghatóan ragadta meg a képzeletét.

Amikor a viszályuk egy felejthetetlen éjszakába torkollik, egy olyan megoldást javasol, amely segítségével végre tovább léphetne: egy ellenségek extrákkal kapcsolatot egyszerű szabályokkal. Nincs féltékenykedés. Nincs elköteleződés. És nincs szerelem.

A barátságos és ambiciózus Jules egyetlen célja átmenni az ügyvédi vizsgán.

Egyáltalán nincs szüksége egy jóképű doktorra, aki egymaga testesíti meg a kiállhatatlanság fogalmát – még ha rettenetesen dögös is. De ahogy jobban megismeri, rájön, hogy a régóta utált férfi a vártnál sokkal többet rejt magában. Nem sejtette, hogy ő lesz az ősellensége és az igazi megváltása is.

Kapcsolatuk pokolian indul, és amikor múltjuk démonjai utolérik őket, olyan igazságokkal kell szembenézniük, amelyek vagy megmentik őket... vagy elpusztítanak mindent, amiért eddig dolgoztak.

PASSION
VALOGATÁS

Ana Huang

regényei felkerültek olyan nemzetközi bestsellerlisták élére, mint a USA Today és az Amazon. A Twisted-sorozata 800 millió elérésnél tart a TikTokon. Olyan New Adult könyveket ír, amelyekben vonzó alfa hímek, erős jellemű hősnők és rengeteg fülledt erotika nyugdíjazhatják az olvasót. Regényeit több mint húsz nyelvre lefordították, és olyan médiumok méltatták már, mint a Cosmopolitan, a Glamour UK és a Financial Times. Imád utazni, úti céljai gyakran megjelennek könyveiben, és sohasem tudna nemet mondani egy finom chai lattéra.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

PASSION
VALOGATÁS

„A Twisted Hate egy magával ragadó, izgalmas és érzelmekkel teli, „ellenségből szeretők” történet lenyűgöző, összetett karakterekkel. Ez a legjobb ilyen típusú történet, amit valaha olvastam.”

Books Teacup and Review

„Az elsőtől az utolsó mondatig tökéletes volt. Jules és Josh csodálatos karakterek, igazán kedvelhetőek, pont úgy, ahogy szeretjük... A szerelmük a leggyönyörűbb, a legszenvedélyesebb és a legaranyosabb, amit eddigi életemben olvastam. Nagyon imádtam az egészet.”

Amazon

„A Twisted-sorozat egyre jobb és jobb lesz! Teljesen odavoltam ezért a könyvért. Már a Twisted Love-ban is éreztem a Jules és Josh közötti feszültséget és szenvedélyt, és kíváncsian vártam a történetüket. Ana Huang pedig felülmúlta a várakozásaimat ezzel a könyvével.”

Goodreads

„A Twisted Hate is egy olyan könyv, ahol szinte tapintható a főszereplők közötti feszültség, és már lehet tudni, hogy amint elindulnak egy új irányba, nagyon-nagyon D-Ö-G-Ö-S lesz olvasni, ahogy a korábbi érzelmek összeütköznek és átalakulnak – a lehető legjobb módon.”

She Reads Romance Books

PASSION
VÁLOGATÁS

ANA HUANG

twisted
HATE

AVA & ALEX

— részlet —

1. FEJEZET

Jules

ABBÓL MÉG SOHA NEM SÜLT KI SEMMI JÓ, HA A RANDIAL-kalmazáson jobbra csúszttam egy olyan pofát, akinek hal volt a kezében a képen. Pláne, ha az illetőt még *Todd-nak* is hívták.

Lehetett volna több eszem is, de nem, szépen beültem a Bronze Gearbe, Washington egyik legdögösebb bárjába, iszogattam az irtó drága vodka-narancsomat, a csávó meg sehol.

Pontosan!

Életemben először felültetett egy ilyen halas Todd. A *francba*, én meg kidobtam tizenhat dolcsit egy tetves italért, pedig még csak rendes állásom sincs.

Amúgy meg tényleg, mi már ez a halas baromság a pasiknál? Lehetnének valamivel kreatívabbak! Mondjuk, kitehetnének olyan képet is magukról, ahol ketrecren búvárkodnak cápák között, nem? Az is tengeri állatos, de legalább nem ennyire unalmas.

Oké, kicsit gáz, hogy ennyire rákattantam a halra, de legalább addig sem kellett azon agyalnom, hogy milyen borzalmas volt az egész napom, meg hogy mennyire égő volt ez az egész szitu.

Kezdődött azzal, hogy útban a kampusz felé elkapott egy kiadós zuháré. Ernyő persze nem volt nálam. Pipa. (Csapadék valószínűsége öt százalék, mi? Meg a faszom! Be kéne perelnem a céget, amelyik az időjárásappot csinálta.)

Aztán negyven percen át szagolhattam az izzadt emberi testek bűzét egy zsúfolt metrókocsiban valami áramkimaradás miatt. Pipa.

Utána meg vagy három órán át kajtattam egy normális albérlet után, de persze csak annyit értem el, hogy a talpam is felhólyagosodott. Pipa.

Szóval egy ilyen pokoli nap után a legjobb lett volna lemondani a toddos randit, de már kétszer elhalasztottam – egyszer azért, mert átrakták a tanulócsoporthoz, egyszer meg azért, mert totál kicsinált egy időjárási front –, és nem akartam a szerencsétlent harmadszor is lógva hagyni. Úgyhogy összeszedtem magam, és eljöttem. Erre van pófája felültetni!

Az univerzumnak lehet, hogy van humorérzéke, de azért valljuk be, a szarabbik fajtából.

Kiittam a maradék italt, és intettem a csaposnak.

– Fizetnék!

Ugyan a *happy hour* még csak épp elkezdődött, én már alig vártam, hogy hazaérjek, és összebújjak életem két igazi szerelmével. Hiába, a Netflix és a Ben & Jerry's még soha nem hagyott cserben.

– Már ki van fizetve.

Amikor látta, hogy felszalad a szemöldököm, a csapos a sarokban ülő, huszonéves, jól öltözött srácok felé biccengett. Az öltözködés alapján valami üzletitanácsadó-félék lehettek. Az egyikük, aki kiköpött úgy nézett ki, mint Clark Kent, megemelte a poharát, és rám mosolygott.

– Clark, a tanácsadó rendezte a számládat.

Megemltem én is a poharamat, és visszamosolyogtam, a nevetést pedig sikerült elfojtanom. Szóval nem én voltam az egyetlen, aki szerint úgy néz ki, mint Superman alteregója.

– Clarknak, a tanácsadónak köszönhetem, hogy ma nem zacskós leves lesz a vacsorám, úgyhogy gratulálok neki – mondtam.

Tizenhat dolcsival tehát több maradt a számlámon, de azért borravalót így is hagytam a pulton. Én is dolgoztam már felszolgálóként, így nem csoda, ha folyton nagy borravalókat adok. Mert szerintem nincs még egy olyan szakma a világon, ahol az embernek folyamatosan ennyi marhát kellene elviselnie.

Kiittam az ingyenpiámat, és Clarkra, a tanácsadóra szegeztem a tekintetemet, aki közben elismerő pillantásokat vetett az arcomra, a hajamra és az egész testemre.

Nem vagyok álszerény típus – tudom magamról, hogy jól nézek ki. És abban is biztos voltam, hogy ha most oda megyek ahhoz az asztalhoz, akkor az összetört egóm simán bezsebelhet egy kis kényeztetést: jöhetne még egy-két pia, néhány bók és egy vagy talán két orgazmus is, ha a srác érti a dolgát.

Csábító... de inkább nem. Túl kimerült voltam ahhoz, hogy végigcsináljam most az egész pasifelszedős rituálét.

Elfordultam, de még láttam a csalódottságot az arcán. Becsületére legyen mondvá, Clark, a tanácsadó vette a lapot – *köszönöm az italt, de nem szándékozom ennél tovább menni* –, és meg sem próbált közeledni hozzám. Pedig az efféle tapintatos visszafogottság általában nem igazán jellemző a férfiakra.

A vállamra akasztottam a táskámat, és már épp le akartam venni a kabátomat a fogasról, amikor egy mély, önelégült férfihang hallatán a hátamon is felállt a szőr.

– Szia, JR!

Csak két szó. De ennyi is elég volt hozzá, hogy beindítsa nálam az ösztönös „üss vagy fuss” reakciót. Bár, ami azt illeti, ebben az esetben ez részemről pavlovi reflex volt. Ha csak meghallottam a hangját, a vérnyomásom rögtön az egekbe szökött.

Minden egyes alkalommal.

Baszki, ez a nap még mindig rá tud tenni egy lapáttal!

Az ujjam megfeszült a táskaszíjon, de aztán gyorsan erőt vettem magamon. Nem fogom megadni neki azt az élvezetet, hogy látható reakciót tud kiprovokálni belőlem.

Úgyhogy vettem egy nagy levegőt, felvettem a fapofát, és megfordultam. És ott állt előttem az, akit a világon a legkevésbé szerettem volna látni vagy hallani.

Josh Chen, a baromarc.

Mind a száznolcvan centijével, sötét farmerben és egy fehér ingben, ami pont annyira simult rá a testére, hogy a vak is jól láthassa alatta a kidolgozott izmait.

Persze, tuti, hogy nem véletlenül. Valószínűleg még nálam is többet foglalkozott a külsejével, pedig én sem vagyok az az elhanyagolt topis fajta. De az értelmező szótárban a „hiú” szócikk mellé szerintem simán kitehetnék az ő képét.

Az egészben az volt a legdühítőbb, hogy Josh *tulajdonképpen* tényleg jól nézett ki. Dús, sötét haj, magas arccsont, szálkás test. Mindene megvolt, ami engem beindított... volna, ha mindez nem párosul egy olyan bazinagy egóval, aminek már külön irányítószámot kellett adni.

– Nahát, Joshy – turbékoltam. Tudtam, mennyire utálja, ha így szólítják. Ezt az aranyat érő információt Avának, a legjobb barátnőmnek köszönhetem, aki amúgy Josh húgicája.

Láttam a bosszúságot a szemében, és elmosolyodtam. A végén mégiscsak jó lesz ez a nap.

Az igazat megvallva először Josh ragaszkodott hozzá, hogy JR-nak hívjon Jessica Rabbit, a rajzfilmfigura után. Egyesek ezt bóknak vették volna, de ha az ember lánya történetesen vörös hajú és D-kosaras melltartót hord, akkor ez a megszólítás gyorsan elveszíti a báját, és ezzel ő is tisztában volt.

– Egyedül iszogatsz? – nézett végig Josh a mellettem lévő üres bárszékeken. Még nem indult be igazán a happy hour, és a legkedveltebb helyek továbbra is a tölgyfa burkolatú falak mentén lévő boksok voltak, nem pedig a bárpult. – Vagy hatméteres körzetben már mindenkit elijesztettél magad mellől?

– Vicces, hogy pont az emberek elijesztését említet – mondtam, és közben a Josh mellett álló nőt néztem. Gyönyörű volt, barna hajú, barna szemű, hajlékony testén pedig hihetetlen jól állt a ruha. Kár, hogy a férfiakra nem terjedt ki jó ízlése, már ha tényleg *ezzel* volt randevúja. – Látom, annyira már sikerült felépülnöd a szifiliszből, hogy egy újabb gyanútlan hölgygel randizgass. – Aztán a csajhoz fordultam. – Nézd, nem ismerlek, de abban biztos vagyok, hogy ennél jobbat is találsz magadnak. Nekem elhiheted.

Hogy tényleg volt-e szifilisz Joshnak? Ki tudja? Talán. Talán nem. Mondjuk, ahány nővel összefeküdt, még azon sem lepődnek meg, de mindenképpen ellenkezne a női nem iránt érzett felelősségtudatommal, ha nem figyelmeztetném Szűk Rucist arra, hogy ha így folytatja, könnyen elkaphat valamit.

De ő nem ijedt meg, csak nevetett:

– Kösz, hogy szóltál, de azt hiszem, rendben leszek.

– Nemi betegségekkel viccelődni, nahát, mily eredeti! – Ha Josht zavarta is, hogy a randipartnere előtt sértegetem, nem látszott rajta. – Remélem, azért a védőbeszédeket valamivel kreatívabban építet fel, különben nem sok jó néz ki neked az ügyvédek között. Na persze, ha egyáltalán át-mész a szakvizsgán.

A szája vigyorra húzódott, amitől az arca bal oldalán egy kis gödröcske jelent meg.

Igyekeztem nem vicssorogni. *Utáltam* azt a gödröcskét. Valahányszor megláttam, úgy éreztem, hogy engem gúnyol, és a legszívesebben beleszúrtam volna egy konyhakést.

– Még jó, hogy átmegyek – mondtam lazán, és elhessegettem az erőszakos gondolataimat. Josh valahogy mindig a legrosszabbat hozta ki belőlem. – De imádkozz, hogy soha ne akarjanak beperelni orvosi műhiba miatt, Joshy, mert tutira én leszek az első, aki felajánlja szolgálatait a felperesnek.

Mit összeküzdöttem, hogy bejussak a Thayer jogi karára, aztán meg hogy kapjak egy állásajánlatot a Silver & Klein ügyvédi irodánál, ahol a múlt nyáron voltam gyakor-nok. Eszem ágában sem volt lemondani az álmomról, már-

mint arról, hogy ügyvéd legyek, most, amikor már tényleg csak karnyújtásnyira voltam tőle.

Nincs az az isten!

Igenis le fogom tenni a szakvizsgát, Josh Chen pedig elmehet a fenébe.

– Bátor szavak olyasvalakitől, aki még a diplomát sem szerezte meg. – Josh a bárpultnak dőlt, és rohadtul úgy nézett ki, mint valami modell, aki épp a GQ magazinnak készít fotósorozatot. Aztán, mielőtt még visszavághattam volna, témát váltott. – Ahhoz képest, hogy randira jöttél, elég szarul festesz.

Tekintete a göndör hajamról a szépen kisminkelt arcomra siklott, majd elidőzött a dekoltázsomon pihenő aranymedálon.

A gerincem megfeszült. Clark, a tanácsadó visszafogott pillantásával ellentétben Josh tekintete forró volt, és gúnyosan marta bele magát a testembe. A nyakláncom szinte égette a bőrömet, és nem sok kellett volna hozzá, hogy letépjem, és az önelégült pofájába vágjam.

De valamiért mégis mozdulatlanul tűrtem, ahogy végignézett rajtam. A tekintete nem volt kimondottan kéjsóvár, inkább csak elemző, begyűjtötte az információmorzsákat, és fejben összerakta a képet.

Szeme végigsiklott a zöld kasmírruhámon, elidőzött kicsit a fekete harisnyás lábamon, majd megállapodott a fekete, magas sarkú csizmámon. Aztán nagy nehezen felfemelte a fejét, és ezúttal mélyen a mogyoróbarna szemembe nézett. Már nem vigyorgott, és képtelenség lett volna bármit is leolvasni az arcáról.

Egy pillanatra sokat mondó csend telepedett közénk, aztán megint megszólalt.

– Te tényleg randira jöttél. – A testtartása laza maradt, de a tekintete elkomorult, a metsző pillantása pedig olyan lett, mint a szike, amivel mintha a kínos zavarom közepébe akart volna belevájni. – De már épp indulni készültél, noha még csak fél hat van.

Felszegtem az állam, pedig annyira zavarban voltam, hogy szinte perzselte a bőrömet. Joshra sok mindent lehe-

tett mondani – idegesítő volt, beképzelt, egy pokolfajzat –, de azt nem, hogy hülye lett volna. És rohadtul ő volt az utolsó, akinek valaha is bevallottam volna, hogy hoppon maradtam.

Az tuti, hogy ezt egy életen át az orrom alá fogja dörögni.

– Csak azt ne mondd, hogy nem jött el a pali. – A hangjának volt valami furcsa mellézköngéje.

Már szakadt rólam a víz. Az istenit ennek a hülye kaszírúhának! Mindjárt meggyulladok benne!

– Szerintem most már kattanj le az én szerelmi életemről, és foglalkozz inkább a partnerreddel!

Amióta odajöttek hozzám, Josh egy pillantásra sem méltatta Szűk Rucist, de úgy tűnt, őt ez nem is zavarja. Inkább a csapossal dumált, és nagyokat vihogott.

– Nyugi, az én feladatlistámon az, hogy a te szerelmi életed miatt aggódjak, nincs az első ötezerben – mondta, de továbbra is azzal a kifürkészhetetlen tekintettel bámult.

A gyomrom minden értelmes ok nélkül liftezni kezdett.

– Remek. – Ez mondjuk elég béna válasz volt, de az agyam valamiért nem működött megfelelően. Biztos a kimerültségtől. Vagy az alkoholtól. Vagy egymillió egyéb dologtól, amiknek semmi közük nem volt az előttem álló fickóhoz.

Fogtam a kabátomat, lecsusszantam a bárszékről, és az volt a tervem, hogy szó nélkül faképnél hagyom.

De rosszul mértem fel a bárszék ülése és a padló közti távolságot. A lábam kicsúszott alólam, és már épp levegő után kaptam, ahogy a testem elkezdett hátrafelé dőlni. Talán ha két másodpercre lehettem attól, hogy ott helyben leseggeljek, amikor egy kéz elkapta a csuklómat, és visszarántott álló helyzetbe.

Josh és én egyszerre fagyunk le, és mindketten azt a helyet bámultunk, ahol a keze a csuklómat szorította. Nem is emlékeztem, hogy mikor volt olyan utoljára, hogy önszántunkból egymáshoz értünk volna. Talán három nyárral ezelőtt, amikor úgy lőkött be egy medencébe egy bulin, hogy

totál fel voltam öltözve, én meg utána azzal álltam bosszút, hogy „véletlenül” belekönyököltem az ágyékába?

Az a kép, ahogy kétrét görnyedt a fájdalomtól, még mindig képes volt vigaszt nyújtani, ha épp rám jött a szorongás, de most valahogy nem ezen járt az eszem.

Inkább azon, hogy milyen zavarba ejtően közel voltunk egymáshoz – annyira, hogy éreztem a kellemesen citrusos parfümjének illatát, pedig alaptól forró kénkövek szagára számítottam volna.

Az iménti incidens miatt előntötte a testemet az adrenalin, és a pulzusom veszélyes magasságokba szökött.

– Most már elengedheted a kezem. – Tudatosan igyekeztem egyenletesen venni a levegőt a fullasztó hőség ellenére. – Mert a végén még kiütést kapok tőled.

Josh szorítása egy ezredmásodpercig mintha erősödött volna, de aztán úgy engedte el a karomat, mintha forró krumpli lenne. Az iménti kifürkészhetetlen arckifejezés helyét enyhe ingerültség vette át. – Ha ez egy „köszönöm” akart lenni, amiért megmentettelek attól, hogy eltörd a farkcsontodat, akkor szívesen, JR.

– Azért nem kell túldramatizálni, Joshy. Meg tudtam volna kapaszkodni valamiben.

– Az tuti. És isten ments, hogy egy „köszönöm” elhagyja a szádat! – A szarkazmus tovább erősödött a hangjában. – Néha kurvára idegesítő tudsz lenni, ugye tudod?

– Még mindig jobb, mintha én is beképzelt seggfej lennék!

Joshban valahogy mindenki a jóképű, bájos doktorbácsit látta. Én viszont csak egy arrogáns, öntelt bunkót.

Igazán kereshetnél egy másik barátnőt, Ava. Ez a csaj gáz. Rohadtul nincs szükséged egy ilyenre.

Elpirultam. Hét év telt el azóta, hogy véletlenül meghallottam, amikor Josh épp rólam beszélt Avával. Akkoriban ismertük meg egymást. És ez az emlék még mindig fáj. Persze, soha nem mondtam el nekik, hogy hallottam. Csak Ava érezte volna rosszul magát tőle. Josh pedig nem értedmi meg, hogy tudja, mennyire fájnak a szavai.

Nem ő volt az első, aki úgy gondolta, nem vagyok elég jó, de ő volt az első, aki emiatt megpróbált csírájában elfojtani egy barátságot. Rideg mosolyt villantottam rá.

– Most pedig, ha megbocsátasz, már így is több időt töltöttem a társaságodban, mint amit el bírok viselni. – Azzal felvettem a kabátomat, felhúztam a kesztyűmet, és újra megigazítottam a táskámat. – Részvétem a randipartnerednek.

Mielőtt bármit válaszolhatott volna, elhúztam mellette, és gyors léptekkel elhagytam a bárt. Odakint a hideg márciusi levegő fogadott. Csak ekkor engedtem el magam kicsit, bár a szívem továbbra is örült tempóval zakatolt.

Mindazok közül, akikkel ma ebben a bárban összefuthattam volna, nekem pont Josh Chenbe kellett belebotlanom! Most komolyan, lehet még ennél is rosszabb ez a nap?

Szinte már hallottam, hogy gúnyos megjegyzésekkel szórakoztat majd, amikor legközelebb találkozunk.

Emlékszel, amikor felültettek, JR?

Emlékszel, amikor egy órát üldögéltél egyedül a bárban? Mint valami szerencsétlen lúzer?

Emlékszel, amikor tökre kiöltöztél, és az utolsó gram-mot is elhasználtad a kedvenc szemfestékedből valami Todd nevű krapek miatt?

Oké, erről az utolsó kettőről nem tudott, bár még azt is kinézem belőle, hogy képes, és kideríti.

Zsebre vágtam a kezem, és határozott léptekkel elindultam, a lehető leggyorsabban szerettem volna minél távolabb kerülni ettől a pokolfajzattól.

A Bronze Gear egy olyan utcában van, ahol egymást érik az éttermek, mindenütt zene szól, és még télen is csak úgy hömpölyög a tömeg. Viszont az utca, ahol most haladtam, ugyan csak egy háztömbnyire volt onnan, mégis hátborzongatóan kihaltnak tűnt. Az üzletek zsáloi mindkét oldalon le voltak húzva, az aszfalt apró repedéseiből gazok meredeztek az ég felé. A nap még nem ment le teljesen, de az árnyékok már megnyúltak, amiktől valahogy az egész környéknek olyan baljós hangulata lett.

Ösztönösen gyorsabban szedtem a lábam, közben meg nemcsak a Josh-sal való találkozásomon pörögtem, hanem azon a rengeteg elintéznivalón is, ami rám várt. Amikor egyedül voltam, a gondjaim és a feladataim úgy tolongtak az agyamban, mint a gyerekek, akik a szüleik figyelméért versengenek.

Diplomaosztó, felkészülés a szakvizsgára, esetleg Todd lebaszása (á, nem éri meg), további albérlet-keresgélés a neten, a hétvégén Ava születésnap megglepetésbulija...

Várjunk csak!

Születésnap. Március.

Hirtelen megtorpantam.

Baszki!

Aván kívül valaki másnak is március elején van a születésnapja, de...

Remegő kézzel kotortam elő a telefonomat a zsebemből, és amint megláttam a dátumot, görcsbe rándult a gyomrom. *Március 2.*

Ma volt a születésnapja. Totál elfelejtettem.

Éreztem, ahogy büntudat ráveti magát a lelkemre, és ahogy minden évben, most is azon gondolkoztam, felhívjam-e. Soha nem tettem, de... ki tudja, *idén talán meglehetném.*

Amúgy minden évben készültem rá, csak...

Semmi okom büntudatot érezni! Ő sem hívott fel engem soha a születésnapomon. Egyszer sem. Meg karácsonykor sem. És más ünnepeken sem, ha már itt tartunk. Hét éve már, hogy nem láttam Adeline-t, és nem is beszéltem vele.

Hívd fel! Ne hívd fel! Hívd fel! Ne hívd fel!

Idegesen harapdáltam az alsó ajkamat.

Ma van a negyvenötödik születésnapja. Ez azért elég kerek, nem? Ahhoz legalábbis, hogy a lánya boldog születésnapot kívánjon neki... Már ha egyáltalán szeretne bármit is kapni tőlem.

Annyira belemerültem a gondolataimba, hogy észre sem vettem, hogy valaki közeledik, mígnem egyszer csak egy fegyver kemény csöve nyomódott a hátamnak, és egy rekedt hang megszólalt mögöttem:

– Ide a telefonodat és a tárcádat! Gyerünk!

A szívem majd kiugrott a helyéről, és kis híján leejtettem a telefonomat. Annyira hihetetlen volt ez az egész, hogy mozdulni sem bírtam.

Ez most valami vicc?

Az ember inkább ne tegyen fel olyan kérdéseket az univerzumnak, amikre nem akar választ kapni, mert mint kiderült, baszki, ez a nap még kurvára lehetett rosszabb is.

2. FEJEZET

Josh

– INKÁBB NE MONDJ SEMMIT! – KINYITOTTAM A SÖRÖ-
met, és próbáltam nem felhúzni magam azon, hogy Clara
milyen jól szórakozik. A csinos csapos lányt, akivel eddig
flörtölt, most már rendesen lefoglalta a happy hourra jel-
lemző roham, ő pedig egy ideje sokatmondó mosollyal bá-
mult engem.

– Oké. Egy szót se szólok. – Keresztbe tette a lábát, és
higgadtan belekortyolt az italába.

A Thayer Egyetemi Kórházban dolgozott nővérként
a sürgősségin, ahol én a harmadik rezidensi évemet töltöt-
tem, és mondhatni, az útjaink gyakran keresztezték egy-
mást. Elsőéves rezidens korom óta voltunk barátok, ami-
kor is kiderült, hogy mindketten odavagyunk az extrém
sportokért, meg a kilencvenes évek röhejes filmjeiért, de
a férfiak szexuálisan nagyjából annyira érdekelték, mint
a sziklák.

Egy szó mint száz, Clara marhára nem volt a randipart-
nerem, legalábbis romantikus értelemben nem, de nem áll-
tam le vitatkozni Juleszal. Azt hisz, amit akar, de nem az
ő dolga a magánéletem. Ami azt illeti, néha azt kívántam,
bárcsak az én dolgom se lenne.

– Helyes. – Ekkor megakadt a szemem egy csinos szőkén, aki a bárpult másik végénél ült. Mindjárt villantottam is rá egy flörtölős vigyort, amire ő sokat mondó kacér mosollyal válaszolt.

Igen, pontosan erre volt szükségem ma este. Piálok egy kicsit Clarával, megnézem a meccset, aztán tolok egy laza flörtöt. Bármi megteszi, csak arra a levélre ne kelljen gondolnom, ami otthon vár rám.

Pontosabban: levelekre. Többes számban.

December 24. Január 16. Február 20. Március 2. Michael legutóbbi leveleinek dátumai.

Kiszámíthatóan jöttek minden hónapban, és eléggé utáltam magam, hogy nem vágtam ki őket a szemétre abban a pillanatban, ahogy megérkeztek.

Meghúztam a sörömet, és próbáltam elfelejteni az asztalom fiókjában sorakozó bontatlan leveleket. Tíz percen belül ez volt a második söröm, de szarok rá, kemény nap volt a kórházban. Muszáj kicsit lezsibbasztanom magam.

– Én mindig is bírtam a vöröseket – terelte vissza a szót Clara arra a témára, amiről nagyon nem akartam beszélni. – Talán mert *A kis hableány* volt a kedvenc Disney-filmem gyerekkoromban.

A szája széles mosolyra húzódott, amint meghallotta a sóhajomat.

– Elképesztő, hogy milyen sekélyes tudsz lenni.

– Jó, ha az ember legalább egyvalamiben elképesztő... – vigyorgott Clara. – Szóval? Ki volt ez a lány?

Hiába is próbáltam volna ejteni a témát. Ha egyszer kiszimatolt egy szaftos sztorit, úgy vetette rá magát, mint pitbull a velős csontra.

– A húgom legjobb barátnője. Nekem meg az agyamra megy.

Ha csak eszembe jutott az iménti találkozásom Juleszal, már attól becsomósodott a vállam.

A csaj még akkor is folyton szemétkedik velem, amikor segíteni próbálok neki. Úgyhogy a békejobbot nagy ívben el lehet felejteni. Inkább egy nagy csokor tövises virgács, az kéne neki, hogy jól szétbökdösse.

Akárhányszor próbáltam csak egy kicsit is kedves lenni vele – oké, elismerem, azért ez nem túl gyakran fordult elő –, ő rögtön helyretette a fejem, és egyből tudtam, mi a büdös életben soha nem fogjuk elviselni egymást. Egyszerűen mindketten túl makacsok vagyunk, túlságosan hasonló a személyiségünk. Mintha az ember tűzzel akarna tüzet ol-tani.

Sajnos viszont Ava – a húgom – meg Jules azóta a legjobb puszipajtások, hogy elsős korukban összeköltöztek, ami azt jelentette, hogy Jules, ha tetszett, ha nem, része volt az én életemnek is.

Azt mondjuk nem tudtam, hogy személy szerint velem mi baja van, de abban biztos voltam, hogy bármikor képes lenne Avát bevinni a málnásba.

Az alatt a hét év alatt, amióta ismerték egymást, láttam már Avát kvázi anyaszült meztelenül vonaglni egy buliban, mert totál elszállt Jules füves sütijétől, volt szerencsém órákig vigasztalni, miután Jules huszadik születésnap buliján tökrészezen narancssárgára festette a haját, és volt, hogy szó szerint az út széléről kellett összeszednem őket az isten háta mögött, miután Julesnak az a zseniális ötlete támadt, hogy pár fickóval, akiket egy bárban ismertek meg, felkocsikáznak New Yorkba. Az autó persze lerobbant, és még szerencse, hogy a palik tök ártalmatlanok voltak, de attól még ez az egész nagyon csúnyán is végződhetett volna.

És ez még csak a jéghegy csúcsa. Ezeken kívül volt még legalább ezer hajmeresztő sztori, amiben Jules rávette a húgomat valami marhaságra. Oké, tudom, hogy Ava felnőtt nő, és képes önállóan döntéseket hozni, de olyan rohad-tul naiv tud lenni. Én meg a bátyja vagyok, és az én dolgom, hogy megvédjem, főleg amióta az anyánk meghalt, az apánkról meg kiderült, hogy egy tetves pszichopata.

Szóval számomra nem volt kérdés, hogy Jules rossz hatással van rá. Ennyi.

– És neve is van? – húzta el a száját Clara.

Ittam még egy kortyot a sörből, aztán kiböktem:

– Jules.

– Hm. Hát, ez a Jules nagyon csinos.

– A legtöbb szukkubusz ilyen. Így kötnek magukhoz.

A hangomon érződött a neheztelés.

Mi tagadás, Jules tényleg gyönyörű, de a sisakvirág és a kékgyűrűs polip is az. Viszont a csábos külső alatt halálos méreg rejlik. Julesnak pedig olyan a nyelve, mint egy viperának.

A férfiak persze általában odáig voltak a vonzó alakjáért, meg a hatalmas mogyoróbarna szeméért, de én nem. Nekem annál azért több eszem van, mint hogy csak úgy besétáljak a hálójába. Az a sok szerencsétlen balek, akiknek már összetörte a szívét a Thayeren, mind újabb és újabb bizonyíték volt számomra, hogy jobb távol tartani magamat tőle, ha nem akarom elveszíteni az ép eszemet.

– Soha nem láttalak még így kibukni nő miatt. – Clara arca csak úgy ragyogott. – Na, majd ha elmesélem a többi nővérek.

Édes faszom!

Most komolyan: A *pletykafészek* című sorozatot simán leforgathatták volna a kórházban, a nővérek között is. Ha ezeknek egyszer a fülükbe jut valami, az futótűzként terjed el minden osztályon.

– Nem vagyok kibukva, és nincs is mit elmesélni – mondtam, és gyorsan témát váltottam, mielőtt még tovább forszírozta volna a dolgot. Rohadtul nem akartam Jules Ambrose-ról egy másodperccel is tovább beszélgetni, mint amennyi feltétlenül szükséges volt. – Ha viszont valódi híreket szeretnél, szolgálhatok valamivel: végre eldöntöttem, hova megyek nyaralni.

– Hát, ez csakugyan majdnem olyan érdekes, mint a szerelmi életed... – forgatta a szemét Clara. – Minden második nővér beléd van esve, nem is értem.

– Jó parti vagyok, na!

Ez nem arrogancia, ez az igazság. De a kórházban soha nem szednék fel senkit. Házi nyúlra nem lövünk.

– És felettébb szerény is. – Clara végül feladta, hogy további információkat szedjen ki belőlem Julesről, és hajlandó volt témát váltani. – Oké, hagyjuk! Na, és hova mész nyaralni?

A vigyorem ezúttal igazi volt.

– Új-Zélandra!

Vacilláltam Új-Zéland és a bungee jumping, meg Dél-Afrika és a cápás ketrecbúvárkodás között, de végül Új-Zéland mellett döntöttem, és tegnap este meg is vettem a jegyemet.

A rezidens orvosoknak elég szar az időbeosztásuk, de nekünk, a sürgősségin még mindig jobb, mint például a sebészeknek. Én felváltva nyomtam a nyolc és tizenkét órás műszakokat, és minden hatodik napom szabad volt, emellett pedig évente négy alkalommal kaptam egy ötnapos, egybefüggő szabadságot. Viszont cserébe a műszakok alatt nincs egy perc nyugi sem. Amit mondjuk én nem is bánok. Bírom a pörgést. Legalább addig sem kell máson agyalnom.

De azért most már rendesen rá voltam izgulva az idei első nyaralásomra. Jóvá is hagyták az egyhetes eltávozásomat, most pedig szinte már láttam magamat Új-Zélandon: vakító kék ég, hófödte hegyek, a súlytalanság érzése, ahogy szabadon zuhanok, az adrenalin előnti a testemet, és életre kelt... Ezért imádtam az extrém sportokat.

– Baszki, ne már! – nyögött fel Clara. – Mázlista! És milyen túrákra mész?

Rendesen utánanéztem, hogy milyen túraútvonalak vannak, és ezekkel szórakoztattam Clarát. De aztán, amikor a csapos lány visszajött, láttam, hogy már nem figyel annyira. Én meg nem akartam fasztorlasz – illetve ez esetben inkább pinatorlasz – lenni, úgyhogy inkább a sörömet ittam, és a Wizard-Raptors meccset bámultam a tévében.

Éppen rendelni akartam még egy sört, amikor egy lány női hangot hallottam a hátam mögött.

– Bocs, szabad ideülnöm?

Megfordultam, és azt az csinos szőkét láttam magam előtt, akivel korábban már szemeztünk. Észre sem vettem, hogy felállt a helyéről, mindenesetre most ott állt előttem, még hozzá olyan közel, hogy a szeplőket is tisztán láttam az orra körül.

Buja mosolyt villantottam rá – hiába, a szokás nagy úr –, amitől mindjárt el is pirult.

– Neked mindent szabad.

Ez a csajozós játék már annyira a kisujjamban volt, hogy erőlködnöm sem kellett. Tulajdonképpen izommemóriából ment az egész. Vegyél neki piát, kérdezd önmagáról, hallgasd figyelmesen – vagy legalább csinálj úgy, mintha –, időnként bólogass és szólj is hozzá, érz hozzá a kezéhez, hogy a fizikai kapcsolat is meglegyen.

Régen ez még izgalmas volt, de most már csak azért csináltam, mert... hát, nem is tudom. Talán, mert mindig is ezt csináltam.

– ...állatorvos akar lenni...

Megint bólintottam, és próbáltam nem ásítani. Mi a franc bajom van?

Robin, ez a dögös kis szóke, egyértelmű, hogy hajlandó lenne az estét privátban folytatni, legalábbis az, ahogy a kezét a combomon pihentette, nekem eléggé erre utalt. Mondjuk, a gyermekkori lovaglásait nem találtam valami érdekesítőnek, de azért általában minden beszélgetésben szoktam találni legalább egy apró részletet, ami megfog.

Most viszont? Nem tudom, talán mégiscsak bennem volt a hiba. Egy ideje az unalom szinte már folyamatosan ott lihegett a nyakamban, és fogalmam sem volt, hogyan szabadulhatnék meg tőle.

A bulik is, ahova eljártam, mind tök egyformák voltak. Folyton ugyanaz. Mindenütt. Persze, felszedtem csajokat, de az egész valahogy nem adott semmit. A randizás is olyan volt, mint valami kötelesség. Komolyan mondom, az egyetlen hely, ahol bármit is éreztem, az a sürgősségi volt.

Clarára pillantottam. Még mindig a csapos csajjal flörtölt, aki meg rá se bagózott a vendégekre, csak Clarát bámulta szerelmes szemekkel.

– ...képtelen vagyok eldönteni, hogy most akkor pomerániaiit vagy csivavát akarok... – csacsogott tovább Robin.

– A pomerániai szerintem nagyon jó választás – mondtam, majd sokat mondóan az órára pillantottam: – Figyu, ne haragudj, de nekem most le kell lépnem, el kell hoznom

az unokatesómat a reptérről. – Nem ez volt a legeredetibb kifogás, de ez ugrott be először.

Robin arca elkomorult.

– Oké, nem gond. Esetleg találkozhatnánk valamikor – mondta, azzal felfirkantotta a számát egy szalvétára, és a kezembe nyomta. – Majd hívj!

Csak egy mosollyal válaszoltam, ami nem jelentett semmit. Nem ígérek meg olyat, amit nem tudok teljesíteni.

Jó szórakozást – súgtam oda Clarának hang nélkül, ahogy kifelé menet elhaladtam mellette. Megcsóválta fejét, rám vigyorgott, aztán már fordult is vissza a csapos lányhoz.

Nem is tudom, mikor jöttem ki utoljára ilyen gyorsan egy kocsmából. Nem zavart, hogy így alakult ez az este. Clara és én gyakran jártunk el együtt inni, aztán simán különváltunk, amikor... szóval, amikor valami más ragadta meg a figyelmünket, most viszont fogalmam sem volt, mihez kezdjek magammal.

Fiatal volt még az este, nekem meg nem igazán fűlött a fogam a hazamenéshez. Viszont az sem tűnt jó ötletnek, hogy az utcában benézzek valamelyik másik helyre, mert mi van, ha később Robin is pont oda toppan be?

Bassza meg! Akkor majd megnézem a meccs végét a lakásom alatti kiskocsmában. A sör meg a tévé mindenhol egyforma, úgyhogy tök mindegy, hova megyek. Reméltem, a metró pontosan jön, akkor nem is maradok le olyan sokról.

Befordultam egy csendes kis utcába, ami a metróállomáshoz vezetett. Már úgy félúton járhattam, amikor megláttam egy vörös hajú nőt, egy nagyon is ismerős lila kabátban, a sikátor egyik kiszuperált cipőboltja előtt.

Lassítottam. Mi a fenét keres itt még Jules?

Hiszen csaknem fél órával előttem lépett le.

Aztán észrevettem, hogy valami fém villan a kezében. Egy pisztoly – és egyenesen az előtte álló, kócos, szakállas palira szegezi.

– Mi a fasz van? – A szavaim hangosan visszhangoztak az üres utcában, és kétkedőn pattantak le a kirakatok lehúzott redőnyeiről.

Lehet, hogy még mindig a bárban vagyok, csak elaludtam, és most valami alternatív valóságba érkeztem, mert annak a jelenetnek, amit magam előtt láttam, kurvára nem volt értelme.

Honnan a francból van Julesnak *pisztolya*?

Jules kicsit oldalra sasszézott, hogy úgy tudjon rám nézni, hogy közben ne kelljen levennie a szemét a fickóról, akinek a hosszú, barna haját valami rongyos sapka takarta, a fekete kabátja pedig egy-két számmal nagyobb volt a kelleténél.

– Ez a bunkó ki akart rabolni – mondta Jules mindenféle érzelem nélkül.

A Sapkás rosszállóan nézett rá, de volt annyi esze, hogy tartsa a száját.

Megdörzsöltem a halántékomat, hátha sikerül visszazökkennem ebből a nem is tudom milyen valóságból, de hiába. *Nem történt semmi. Még mindig kurvára azt láttam magam előtt, amit az előbb.*

– Akkor jól gondolom, hogy ez az ő pisztolya?

Egyáltalán nem lepődtem meg rajta, hogy Jules simán képes volt kitépni a fegyvert az önjelölt rabló kezéből. Komolyan, ha egyszer valaki elrabolná ezt a nőt, az tuti, hogy egy órán belül sírva hozná vissza.

– Igen, Sherlock. – Jules keze most erősebben szorította a fegyvert. – Kihívtam a zsarukat is. Már úton vannak.

Mintha csak a végszóra vártak volna, hirtelen szirénák jajveszékelése hasított a levegőbe.

A Sapkás teste megfeszült, tekintete rémülten kereste a kiutat.

– Eszedbe ne jusson! – figyelmeztette Jules. – Mert lelőlek. Ez nem blöff!

– Ez képes rá! – mondtam a Sapkásnak. – Egyszer láttam, hogy seggbe lőtt egy fickót egy Smith & Wessonnal, csak azért, mert az el mert lopni tőle egy zacskó chipset. – Majd olyan összeesküvős, színpadias suttogással hozzátettem: – Tudod, ő az éhséget kicsit másképp érzékeli.

A helyzet már amúgy is elég abszurd volt. Miért ne szórazhatnék egy kicsit?

Mondom, hogy unatkoztam.

Jules szája egy pillanatra megrándult a dumámtól, de egy pillanattal később már megint halálosan komoly volt az ábrázata.

A Sapkás szeme elkerekedett.

– Ez most komoly? – Rémulten nézett hol rám, hol Julesra. – Ti ismeritek egymást? Dugtok is?

Jules és én egyszerre utasítottuk vissza a feltételezést.

A Sapkás most vagy azért tett fel ilyen hülye, rohadtul oda nem illő kérdést, hogy elterelje a figyelmünket, vagy azt akarta, hogy elhányjam magam. Ha ez utóbbi volt a célja, hát elég közel járt a sikerhez. A gyomrom úgy kavargott, mint egy megkeverült betonkeverő.

– Hülye vagy? Nézz már rá! – intett Jules felém a szabad kezével. – Szerinted ehhez komolyan hozzányúlnék?

A Sapkás hunyorogva nézett rám.

– Miért, mi a gond vele?

– Akkor sem hagynám, hogy hozzám érj, ha kifizetnéd a teljes diákhitelemet – motyogtam a fogaim között.

Ha Jules Ambrose lenne az utolsó nő a világon, akkor sem feküdnék le vele! Az kurva biztos.

De Jules nem is figyelt rám.

– Azt hallottad már, hogy nagy ego, kis pöcs? – kérdezte a Sapkástól. – Na, ez a gond vele.

– Fú, az szívás! – nézett rám a Sapkás együttérzőn. – Sajnálom, haver.

Éreztem, hogy egy ér vadul lüktetett a halántékomban. És már épp fel akartam világosítani Julest, hogy előbb locsolom le magam fehérítővel, mintsem hogy őt a farkam közelébe engedjem, de ekkor hallottam egy kocsiajtó csapódását.

Egy Hulk méretű zsarú jött felénk, kezében a fegyverével.

– Senki nem mozdul! Dobja el a fegyvert!

Fájdalmasan felnyögtem, és akaratlanul ismét megdörzsöltem a halántékomat.

A kurva életbe!

Miért nem léptem le, amikor még lehetett?

Most már tutira nem fogom látni a meccs végét.

3. FEJEZET

Josh

NEGYVENÖT PERCCSEL MEG TÖBB TUCAT KÉRDÉS MEGVÁLASZOLÁSÁVAL KÉSŐBB A ZSARUK VÉGRE ELENGEDTEK MINKET.

A Sapkást őrizetbe vették, mi meg Juleszal szótlanul mentünk tovább az utcán a metróállomás felé. A legtöbben kiborultak volna egy ilyen rablási kísérlet után, de ő olyan volt, mint aki épp most végzett a heti nagybevásárlással.

Nekem viszont nem volt olyan jó kedvem. Nem elég, hogy a rendőrség majd egy órán át faggatott, de lemaradtam a meccs végéről is.

– Hogy lehet az, hogy ha én bajba kerülök, te valahogy mindig ott vagy a közelben? – kérdeztem a fogamat csikorgatva, amikor megláttuk a metró lejárátát.

– Nem az én hibám. Te döntöttél úgy, hogy pont azon az utcán sétálsz végig, és te döntöttél úgy, hogy ott maradsz egy kis vidám közjátékra, simán továbbmehettél volna – vágott vissza Jules. – Megoldottam volna egyedül is.

Felhorkantam. A cipőm dühös ritmusban kopogott a lépcsőn. Mehettek volna a mozgólépcsőn is, de ki kellett mozognom magamból az ideget. Jules is hasonlóképp érezhetett, mert ott jött mellettem, csak hogy tovább idegesítsen.

– *Vidám közjátékra?* Mégis ki mond ilyeneket? Amúgy meg nem volt benne semmi *vidám*, csak szólok. – Odaértünk a forgókapuhoz, és előkaptam a pénztárcámat. – Kár, hogy a zsaruk nem vittek be téged is. Fenyégetést jelentesz a társadalomra.

– És ezt ki mondja? Te? – nézett rám megvetően.

– Igen, én – villantottam rá egy fagyos mosolyt. – Meg mindenki más, akinek volt olyan pechje, hogy az életben összefutott veled.

Ez így talán egy kicsit durva volt, de az a helyzet, hogy ott voltak azok a levelek, meg a rohadt hosszú műszakok a kórházban, meg amúgy is általános egzisztenciális krízist éltem át, szóval nem voltam éppenséggel jópofizós hangulatban.

– Baszki, te aztán kurvára... – Jules feleslegesen nagy erővel csapta rá metróbérletét a leolvasóra – ...rettenetes vagy!

Én is átmentem utána a forgókapun.

– Nem, inkább az a rettenetes, ahogy ezt a helyzetet kezelted. A józan ész ugyanis azt diktálja, hogy az a legjobb, ha egy rablónak egyszerűen odaadsz mindent, ami nálad van. – Komolyan, minél többet agyaltam rajta, a műsora annál jobban feldühített, és ami azt illeti, zavarba is hozott. – Mi lett volna, ha nem tudod leszerelni? És mi lett volna, ha van másik fegyver is nála? Meg is halhattál volna, baszod!

Jules arca kipirult.

– Velem te ne kiabálj! Nem vagy az apám.

– Nem is kiabálok!

Megálltunk a következő vonat érkezését mutató tábla alatt, még nyolc perc volt hátra. Az állomás szinte totál kihalt volt, csak egy párocska ült az egyik padon, meg egy öltönyös fickó álldogált a peron túlsó végén, úgyhogy elég nagy volt a csend ahhoz, hogy tisztán halljam, ahogy a vérem zubog a fülemben.

Dühödten néztünk egymás szemébe, és mindkettőnk mellkasa vadul remegett a felszabaduló érzelmektől. A legszívesebben jól megráztam volna, amiért ennyire ostoba

volt, hogy képes volt veszélybe sodorni az életét a pénztár-cája meg a mobilja miatt.

Attól még, hogy nem szerettem, rohadtul nem akartam a halálát.

Legalábbis nem állandóan.

Azt hittem, majd megint valami ordenáré dolgot vág a fejemhez, de Jules hirtelen elfordult, és elhallgatott.

Na, ilyen ő soha nem szokott csinálni, úgyhogy ez most így még aggasztóbb volt.

Nem emlékszem, mikor hagyta utoljára, hogy az enyém legyen az utolsó szó.

Hangosan kifújtam a levegőt az orromon keresztül, és próbáltam lenyugodni, hogy a lehetőséghez mértén tiszta fejjel gondoljam át a helyzetet.

Függetlenül attól, mit éreztem iránta, Jules attól még Ava legjobb barátnője volt, és épp most úszott meg élve egy fegyveres támadást. Ami azt jelenti, ha mégsem egy elbaszott robot, akkor azért annál sokkal jobban megviselte a dolog, mint ahogy itt megjátssza nekem.

A szemem sarkából alaposan megnéztem, láttam, mennyire megfeszül az állkapcsa és a háta. Az arca kifejezésten volt – talán egy kicsit túlságosan is.

Sikerült valamennyire lecsillapodnom, és megdörzsöltem az arcomat. Jules és én nem szoktuk vigasztalni egymást. Még csak azt sem mondtuk, hogy „egészségedre”, ha a másik tüszzentett. De...

Az istenit neki!

– Azért jól vagy? – kérdeztem durcásan. Képtelen voltam nem törődni valakivel, aki a halál közelébe került. Bárki is legyen az illető. Ez orvosként is, meg emberként is ellene ment volna mindennek, amiben hiszek.

– Jól vagyok. – Jules a füle mögé tűrt egy hajtincset, a hangja most sokkal lágyabb volt, de láttam, hogy a keze kicsit remeg.

Az adrenalinfröccs fura egy dolog. Az ember sokkal erősebb lesz tőle, sokkal koncentráltabb. Legyőzhetetlennek érzi magát. De amikor elmúlik a hatása, a valóság mellékhatásokkal együtt tér vissza: a kéz remeg, a láb elgyengül,

és azok a félelmek, amelyeket sikerült egy kis időre kiszorítani az elméből, teljes erővel szakadnak rá az emberre.

Minden pénzemet fel mertem volna tenni rá, hogy Jules épp egy ilyen összeomláson megy keresztül.

– Megsérültél?

– Nem. Kikaptam a kezéből a fegyvert, mielőtt még bármit csinálhatott volna. – Jules csak bámult maga elé, de olyan intenzitással, hogy azt hittem, a tekintete lyukat éget a metróállomás falába.

– Nem is tudtam, hogy titokban szuperhős vagy – próbáltam enyhíteni a feszültséget, bár pokolian kíváncsi lettem volna a történetekre.

A zsaruk külön foglalkoztak velünk, szóval én nem hallottam, amikor elmesélte nekik, hogyan szerelte le a Sapkást.

– Ahhoz azért még nem kell szuperhősnek lenni, hogy valakitől elvegyünk egy fegyvert – ráncolta az orrát. *Na, végre!* Egy normális reakció. – Régebben jártam önvédelmi órákra. Ott tanultunk ilyeneket, hogy hogyan kell ártalmatlanítani egy rablót.

Hoppá. Azért ezt nem néztem volna ki belőle, hogy önvédelmi órákat is vett.

De még mielőtt bármit mondhattam volna, a vonat beért az állomásra. Nem volt üres hely, mert az eggyel előbbi megálló egy forgalmas csomópont, úgyhogy egymás mellett álltunk az ajtónál, amíg el nem értünk Hazelburgbe, abba a külső kerületbe, ahol a Thayer Egyetem is található.

Jules és én korábban szomszédok voltunk, amikor ő és Ava még együtt laktak a főiskola utolsó évében, de Ava azóta beköltözött a belvárosba, én meg egy másik helyet béreltem. A régi ház túl sok nem kíváncsú emléket idézett fel bennem.

De Hazelburg azért elég kicsi, úgyhogy Jules háza meg az enyém között talán ha húsz perc volt gyalog az út.

Ahogy feljöttünk az állomásról, automatikusan elindultunk egymás mellett.

– Ne mondd el Avának, hogy mi történt! És másnak se!
– kérte Jules, amikor elértük oda, ahol el kellett válnunk.

Az ő háza innen balra volt, az enyém jobbra. – Nem akarom, hogy bárki aggódjon itt nekem.

– Oké, nem fogom. – Igaza volt. Ava *totál* kiborulna, pedig arra aztán semmi szükség, hogy olyasmi miatt aggódjon, ami már megtörtént. – De biztos, hogy jól vagy?

Megfordult a fejemben, hogy hazakísérem, de az talán már túlzás lenne... Volt egy olyan sejtésem, hogy ezen a ponton elértük a kettőnk között lehetséges udvariasság végső határát. Aztán ezt a Jules szájából elhangzó szavak meg is erősítették:

– Igen – dörzsölte meg szórakozottan a kabátja ujját. – És szombaton ne késs el Ava bulijáról! Tudom, a pontosság nem tartozik az erényeid közé, de most tényleg fontos lenne, hogy időben ott legyél.

A bosszúság egy pillanat alatt kiszorította a lelkemből az együttérzést.

– Nem fogok elkésni – mondtam összeszorított fogakkal. – Nyugi!

Azzal le is léptem, mielőtt még bármit mondhatott volna válaszképpen, és még csak el sem köszöntem tőle.

Mert Julesnak muszáj mindig mindent szétbasznia! Tényleg, nem is ő lenne...

Lehet, azért ilyen tüskés, mert nála ez valami védelmi mechanizmus, de én meg leszarom. Nekem aztán nem dolgom, hogy lehántsam róla ezeket a kemény rétegeket, mintha valami hülye romantikus regényben lennénk, amiket Ava annyira zabál.

Ha Jules elviselhetetlen akar lenni, szíve joga. Nekem pedig ugyanúgy jogom van megkímélni magam a szenvedéstől azzal, hogy távol tartom magam tőle.

A szél belemart az arcomba és hangosan felsüvített a fák között, amitől az utcák furcsamód mintha még csendesebbnek tündek volna. Hazelburg volt az Egyesült Államokban az egyik legbiztonságosabb külváros, de...

Ahogy Jules keze remegett, amikor a metróra vártunk. Ahogy a válla megfeszült. Milyen sápadt volt!

Az imént még lendületesen haladtam, de most szinte már csak kóvályogtam.

Túl sokat látsz bele egyetlen kis mozdulatba. Eredj szépen haza!

De akkor is! Most komolyan hagyod, hogy egyedül menjen haza a sötétben? Elég kicsi volt az esélye rá, hogy bármi történne vele, még úgy is, hogy Jules tényleg vonzotta a bajt.

Lehunytam a szemem, és képtelen voltam elhinni, hogy egyáltalán megfordult a fejemben az, amit tenni készültem.

– A kurva isten faszát! – bukott ki belőlem, aztán megfordultam, és nagy tempóban elindultam visszafelé, abba az irányba, amerre Jules ment. Felszegtem az államot, és minden egyes lépéssel csak egyre dühösebb lettem.

Dühös voltam a lelkiismeretemre, amely mindig a legrosszabbkor szólalt meg. Dühös voltam Julesra, hogy egyáltalán létezik, meg Avára is, hogy pont vele kellett összebarátkoznia, meg a Thayer szállásszervezőire is, hogy egy szobába rakták őket még anno.

A sors imádott baszakodni velem, de még soha nem cseszett ki velem annyira, mint amikor ezt vörös tyúkot bedobta az életembe.

Pár perc alatt utolértem. De nem mentem oda hozzá, hanem a távolból figyeltem, hogy ne vehessen észre, én viszont jól láttam őt. A haja és az élnénk színű kabátja még a sötétben is megkönnyítették a dolgomat.

Totál féregnek éreztem magam, de ha tudta volna, hogy követem, megint csak veszekedés lett volna belőle, én meg már rohadtul untam ezt a szarságot.

Szerencsére nem egészen tíz perc alatt megérkeztünk a házukhoz, és megnyugodva láttam, hogy odabent ég a lámpa. Stella, Ava és Jules másik lakótársa és főiskolai barátnője eszerint már otthon volt.

Jules megállt a teraszon, benyúlt a táskájába... de nem mozdult.

Minden idegszálam megfeszült. Gyorsan bebújtam az egyik fa mögé a szemközti járdán, hátha megfordul, de nem tette. Csak állt ott, mint egy szobor, egy teljes percig.

Mi az istent csinál?

Már épp át akartam menni az utcán, hátha sokkot kapott, vagy valami, amikor végre elővette a kulcsát, kinyitotta az ajtót, és bement a házba.

Lassan kifújtam a levegőt. Apró fehér ködfelhő jelent meg az arcom előtt a hideg tavaszi levegőben. Vártam még egy percet, csak bámultam a helyet, ahol Jules állt az imént, aztán megfordultam és elindultam hazafelé.

4. FEJEZET

Jules

– NA, MILYEN VOLT A RANDI? – PILLANTOTT FEL STELLA a telefonjából, amikor beléptem a nappaliba.

– Nem jött el. – Kigomboltam a kabátomat, és felakasztottam a bejárati ajtó melletti rézfogasra. Csak másodszorra sikerült, mert annyira remegett a kezem.

A *hidegtől*. Nem a meghíúsított rablástól, meg nem is attól a pillanatnyi bénultságtól, amit az előbb éreztem kint a teraszon, amikor...

Elég! Ne is gondoldj rá!

Stella szeme elkerekedett.

– Ne már! Ilyen egy faszt!

Elmosolyodtam. Stella ritkán beszélt csúnyán, ezért mindig jót mulattam, ha olykor mégis eleresztett egy-egy trágár szót.

– Van ilyen. Bekaptam egy golyót. De bakker, láttad a randialkalmazáson a képét? Az a rohadt hal! Komolyan, nem is tudom, mit vártam. – Lehúztam a kesztyűmet és a cipőmet, és kerültem a barátnőm tekintetét, miközben igyekeztem elegendő oxigént szívni a tüdőmbe.

A rablót lefegyverezni nem tartott sokáig, de a tehetlenség érzése, még ha csak pár percre is jött elő, olyan

emlékeket juttatott eszembe, amelyeket jobb lenne örökre eltemetni.

A fa kérge beleváj a hátamba. Savanyú lehetet a nyakamon. A kezei pedig...

– Jules!

Úgy megijedtem, hogy majdnem fellöktem a fogast. A rablási kísérlet után sikerült megőriznem a nyugalmaimat, de most, hogy végre biztonságosan hazaértem, a testem elkezdte feldolgozni a történeteket.

Ami egyáltalán nem volt kellemes.

A szívem vadul kalapált, a gyomrom meg rohadtul émelygett. Csak azért nem estem össze, mert ott volt Stella is.

– Minden oké? – húzta fel a szemöldökét. – Vagy öt perce bámulsz a semmibe. Többször is szóltam már.

– Igen – villantottam egy ragyogó mosolyt. – Csak kicsit elkalandoztam. Azon agyalok, hogyan vághatnék vissza ennek a Toddnak.

Persze valójában eszemben sem volt egy csepp energiát is pazarolni arra a marhára, de Stella ezt nem tudta.

Lehajtotta a fejét, macskaszerű zöld szeme összeszűkül. Divatbloggerként és influenszerként az ébren töltött ideje kilencven százalékában hozzá volt nőve a telefonjához, ennek ellenére sokkal több dolgot észrevett, mint az ember gondolta volna.

– Kötve hiszem, hogy egy ilyenre akarod pazarolni az energiáidat – mondta.

Na jó. Az egy dolog, hogy valaki figyelmes. De ez már inkább hátborzongató. Lehet, hogy azoktól az undorító búzafüves zöldturmixoktól szuperképességei lettek? Például hallja a gondolataimat?

– Ne, komolyan. Jól vagyok – mosolyogtam még szélesebben. Amúgy nekem nincs gondom azzal, hogy a barátaimtól kérjek tanácsot, de csak akkor, ha valóban tudnak is segíteni. Mert amúgy minek idegesítsem őket? – Csak meg akarok nézni egy filmet, közben fagyit zabálni, és elfelejteni ezt a varangy Toddot.

Stella szemében ott maradt még a gyanakvás egy aprócska szikrája, de szerencsére nem forszírozta tovább a dolgot.

– Maradt még egy doboz sós karamellás fagyi – mondta. – Benyomjuk a *Doktor Szöszi* alatt?

– Naná! – Akárhányszor meg bírtam volna nézni, ahogy Elle Woods hülyét csinál a sznobokból. – Csak előbb letusolok. Meg te is fejezd be, amit épp csinálsz.

– Oké, addig csekkolom az üziket – sóhajtott egy nagyot. – Persze úgysem érek a végére soha!

– Az ugye megvan, hogy nem kell minden kommentre válaszolnod?

Stellának több százezer követője volt, úgyhogy el sem tudtam képzelni, naponta hány üzenettel kell megküzdnie.

– De én szeretnék. Kivéve a férgeknek. Mindegy – intett –, menj csak tusolni, én itt leszek.

Stella megint elmerült a telefonjában, én pedig beléptem fürdőszobánkba, és megnyitottam a csapot. Közben a mosoly lehervadt az arcomról.

Amikor a levegő már sűrű volt a gőztől, beálltam a zuhany alá, és a homlokomat a hideg csempének támasztva hagytam, hogy a víz lemossa rólam a szörnyű emlékeimet.

Végzős voltam a gimiben. Alastair és Max és Adeline...
Hagyd abba!

– Szedd már össze magad, Jules! – suttogtam dühösen.

Már nem ugyanaz a kis tehetetlen csitri vagyok, mint annak idején Ohióban.

Ma már rohadtul nem ugyanaz a helyzet, mint akkor, sőt, épp ott tartok, hogy meglesz mindaz, amiről valaha is álmodtam.

Pénz. Szabadság. *Biztonság.*

És legyek átkozott, ha hagyom bárkinek is, hogy ezt elvegye tőlem.

5. FEJEZET

Jules

MIRE AVA MEGLEPETÉSBULIJA ELÉRKEZETT, SIKERÜLT a megghiúsított rablási kísérlet emlékét az elmém legsötétebb bugyraiba száműznöm. Az emlékek elfojtásának kulcsa a figyelemelterelés, nekem pedig szerencsére van épp elég dolgom, hogy nagyjából a következő öt évre totál lefoglaljam magam.

– Nem hiszem el, hogy ezt így összehoztátok! – mondta Ava, és elkerekedett szemmel nézett körbe az étteremben, amit igazi bulizós helyé varázsoltunk. És amikor azt mondom, „buli”, az alatt egy kétméteres jégszobrot, mindenféle ingyencfalatokat, egy hús-vér DJ-t, csokoládé-szökőkutat, meg egy ideiglenes táncparkettet értek. Persze mindent az Istennél is gazdagabb pasija fizetett. – De nem kellett volna!

– Nem arról van szó, hogy kellett, de szerettük volna – villantottam rá egy huncut vigyort. – Amúgy meg mindig is akartam egy ilyen csokiszökőkutat élőben látni. – Szorosan átöleltem, és beszívtam a parfümje ismerős illatát. Amitől persze rögtön rám tört a nosztalgia.

Avával mi egyből jól kijöttünk egymással, és sosem felejttem el neki, hogy kiállt mellettem, amikor Josh annyira rágta a fülét, hogy szakítson meg velem minden kapcsola-

tot. Ava és Josh pedig nagyon közel álltak egymáshoz, szóval az, hogy így mellém állt, számomra rengeteget jelentett. Ő talán soha nem is fogja megtudni, mennyit.

A főiskola után is találkoztunk, de már nem olyan gyakran, mint szerettem volna. A lelkem egy része azt kívánta, bárcsak visszatérhetnénk azokba az időkbe, amikor Ava, Stella, Bridget és én egész éjjel fentmaradtunk a koleszban, töltük magunkba a sajtos pogit, és azt hallgattuk, ahogy a szomszéd szobában a lányok egymással üvöltöznek, amiért az egyik kikezdett a másik fiújával.

– Boldog születésnapot, bébi! – Elmosolyodtam, mert nem akartam, hogy leüljön a hangulat, noha rajtam rendesen erőt vett a melankólia. – Meglepődte?

– De még mennyire! – Ava a pasija felé fordult, és belebokszolt a karjába, pedig a szeme csak úgy csillogott az örömtől. – Azt mondtad, vacsizni megyünk!

– Miért? Vacsora itt is van. – Alex Volkov ajka mosolyra húzódott. Valószínűleg Ava volt az egyetlen, aki ennyi érzelmet ki tudott csiholni belőle (igen, ez szarkazmus volt), és az egyetlen, aki csak tréfából is megüthette anélkül, hogy valamelyik végtagjától rögtön búcsút kellett volna vennie. – Nem igaz?

– Ez most poén akart lenni? – kapkodtam levegő után. Avára és Stellára néztem, az Ava másik oldalán álló Josht szándékosan kihagytam. – Alex poénkodott? Valaki gyorsan írja fel a dátumot és az időt!

– Mily szellemes! – mondta szárazon.

Még így, egy szál ingben és farmerban – ami az általa viselt leglazább öltözkének számított –, szóval még ebben a szerkóban is lerítt róla, hogy egy nagymenő cég vezérigazgatója. A szeme úgy csillogott, mint a jádeszínű jégforgács egy olyan archan, amelyet maga Michelangelo is formázhatott volna, az arckifejezése pedig olyan hideg volt, hogy ha az ember nem vigyáz, még fagyási sérüléseket is szenvedhet tőle.

De engem nem zavart. Nekem aztán villogtathatja a szemét, én Ava barátnője vagyok, úgyhogy védve vagyok a haragjától, és ezzel ő is tisztában volt.

– Egyszer te is megleptél egy születésnap partival – mondta most Avának kicsit lágyabb hangon. – Gondoltam, talán ideje lenne viszonzni.

Szinte láttam, ahogy Ava a szemem előtt olvad el.

– Na jó, nekem ez már annyira édes, hogy belesajdul a fogam – mondta Stella, miközben Alex még sűgött valamit Ava fülébe, amitől az még el is pirult.

– Már hívom is a fogorvost időpontért – bólintottam.

De poénkodás ide vagy oda, azért vigyorogtunk, mint a tejbe tök. Alex és Ava sok mindenben mentek keresztül, és jó volt látni, hogy ennyire boldogok, bár ez eléggé relatív, ha Alexről van szó.

Josh közben a desszertes asztal mellett álldogált, az ábrázata pedig sötétebb volt, mint a fekete ingje.

Alexszel legjobb barátok voltak, amíg össze nem veszték, de ez már egy másik történet. Azóta úgy-ahogy megtanultak civilizáltan viselkedni egymás társaságában, de a *civilizált viselkedés* meg a *barátság* korántsem ugyanaz.

– Ne vágjon már ilyen savanyú képet, dr. Ünneprontó! – mondtam. – Tönkrebassza a hangulatot.

– Ha annyira zavar a képem, ne nézz rá – mondta. – Mászt jelen körülmények között amúgy sem tehetsz.

Erre már én is morcosan néztem. A bulit Stella és Alex segített összehozni, és amikor terveztük, megfordult a fejében, hogy Josht egyszerűen kihúzzom a vendéglistáról, de hát mégiscsak Ava bátyja. Szóval a megjelenése elkerülhetetlen volt, mint a kólibaktériumé a félig sült csirkében.

De mielőtt még válaszolhattam volna az iménti öntelt beszélására, egy izgatott sikítás hasított a levegőbe, majd hangos taps következett, és vagy húsz fej fordul egyszerre a bejárat felé.

Én is követtem a csodálkozó pillantásokat. Abban a pillanatban két öltönyös testőr lépett be a helyiségbe, akik termetre egy kisebb hegynek is elmentek volna. Egyből felragyogott az arcom.

– Bridget!

– Meglepetés! – kiáltotta.

– Úristen! – Avával és Stellával egyszerre rohantunk oda hozzá, és persze jól összeütköztünk, de annyira, hogy mindjárt el is terültünk volna nagy vihorászva a padlón, ha Bridget vőlegénye, Rhys és Booth, a testőre nem tartott volna meg minket. – Nem azt mondtad, hogy nem tudsz eljönni?

– Az utazásaimat szervező csapatnak feltűnt, hogy lesz egy esemény ezen a hétvégén a nagykövetségen, amelyen nekem „feltétlenül” meg kell jelennem. – Bridget kék szemében huncutság ragyogott. – A találkozóm a nagykövettel eléggé elhúzódott, ezért csak most értem ide. – Aztán gyorsan külön is megölelte Avát. – Boldog születésnapot, kicsim!

– Nem hiszem el, hogy itt vagy! – Ava erősen megszorította. – Biztos tökre elfoglalt vagy...

Bridget von Ascheberg pár éve még velünk járt a Thayerre, de aztán ezzel nagyjából véget is ért köztünk minden hasonlóság, mivel ő igazi királynő volt.

Amikor megismertük, még csak hercegnő volt, de aztán a bátyja lemondott a trónról, így ő lépett az első helyre egy Eldorra nevű, parányi európai királyság öröklési sorában. A nagyapja, Edvárd király, nemrég a megrendült egészsége miatt lemondott, úgyhogy Bridgetet két hónappal ezelőtt királynővé koronázták.

– Ezt a bulit a világért sem hagynám ki. Amúgy meg rám fér már egy kis lazítás. – Bridget eligazított egy rakoncátlan aranyhajszálat az arcából. Kék szeméről, klasszikus vonásairól és hűvös eleganciájáról az embernek rögtön Grace Kelly jutott eszébe. – A parlament kezd az agyamra menni. Már megint.

– Még időben sikerült kirángatnom a palotából, mielőtt agyvérzést kapott volna – tette hozzá Rhys. A tárgyilagos hangja éles ellentétben állt azzal a vonzalommal, ami a szeméből sütött, ahogy Bridgetre nézett.

A tetovált, csupa izom egy-kilencvenkettő magas Rhys Larsen veszélyesen jóképű fickó volt, talán a legvonzóbb, akivel valaha találkoztam, de a durva külső alatt aranyszív lapult. Korábban évekig ő volt Bridget személyi testőre,

aztán szépen egymásba szerettek, és tessék, nemsokára ő lesz a királynő hitvese. Nem kevés akadályt kellett leküzdeniük, hogy együtt lehessenek, mivel Bridget királyi családból származik, Rhys pedig csak egy közember, de mostanra ők lettek a világ egyik legnépszerűbb párja.

Hirtelen fényképezőgépek kattogása rondított bele a viszontlátás örömébe, ekkor döbbsentem csak rá, hogy nem vagyunk egyedül. A többi vendég még mindig tátott szájjal bámult Bridgetre és Rhysre.

Mondjuk, ha minden előzetes figyelmeztetés nélkül csak úgy belibeg egy születésnapi bulira egy igazi királynő, az *tényleg* ütős lehet.

Senki sem mert odajönni hozzánk, kivéve Josht, aki kedves öleléssel üdvözölte Bridgetet, Rhyst pedig azzal a kézfogásos öleléssel, amit a srácok annyira bírnak. Gondolom, Booth és Rhys személyi testőrös megjelenése elég félelmetesnek tűnt ahhoz, hogy elriassza a többieket.

– Na, szóval... – karolt bele Bridget Avába, és elindultak a legközelebbi asztal felé. – Mesélj, miről maradtam le!

A következő fél órában mindent elmeséltünk egymásnak, hogy kivel mi történt, amióta utoljára találkoztunk, Josh addig a bárban ivott, Alex és Rhys pedig csendben ültek velünk az asztal túloldalán. Időnként ők is váltottak pár szót, de az idő nagy részét azzal töltötték, hogy elragadtatott arckifejezéssel bámulták Avát, illetve Bridgetet. Már amennyi elragadtatásra képes egy olyan hideg valaki, mint Alex, és egy olyan mogorva fickó, mint Rhys.

Próbáltam elhessegetni a fájdalmat, ami a barátnőim nyilvánvalóan boldog szerelme láttán a szívembe mart, és inkább megint a beszélgetésre összpontosítottam.

Én már rég lemondtam a szerelemről. Nem volt értelme reménykedni benne.

– Jules és én új albérletet keresünk, miután itt lejár a szerződésünk – mesélte éppen Stella. Mi itt maradtunk Hazelburgben, mivel én a Thayer jogi karán tanultam tovább, de a bérleti szerződésünk áprilisban lejár, én meg május végén szerezem meg a diplomámat. Utána mindketten a belvárosban fogunk dolgozni, szóval muszáj lesz valamit

találunk Washingtonban. – De eddig még nem volt szerencsénk.

Amiket eddig találtunk, azok vagy túl messze voltak az irodáinktól, vagy túl drágák voltak, vagy túl szörnyűek. Az egyik lakás, amit megnéztünk, tuti, hogy korábban valami drogbarlang lehetett.

Na ja, a lakáskeresésnek is megvolt a maga bája.

– És hová szeretnétek költözni? – kérdezte Rhys.

– A belváros lenne az ideális, valahol a Piros Metró vonalán – mondtam.

A Piros Metró ugyanis egészen a Thayerig megy, és nekem minél kevesebbszer kell átszállnom metrózás közben, annál jobb.

Rhys eltűnődött egy kicsit.

– Én ismerek valakit, akinek van egy lakóépülete a belvárosban. Talán ő tud segíteni. Nem tudom, hogy most pont van-e kiadó lakása, de azért megkérdezem.

Stella szemöldöke felszaladt.

– Mi? Övé az egész épület?

Rhys megvonta a vállát. Ami olyan hatalmas volt, hogy a mozdulat felért egy hegyomlással.

– Igen, ingatlanokba fekteti a pénzét.

– Az csúcs király lenne! – néztem sokat mondóan Alexre.
– Végre valaki, aki tud nekünk segíteni ingatlanügyben.

Alex az ország legnagyobb ingatlanfejlesztő vállalata, az Archer Group vezérigazgatója volt.

Igazából csak viccnek szántam, hogy tőle várnánk segítséget, de nem hagyta szó nélkül.

– Az én épületeim mind tele vannak, hacsak nem akartok egy bevásárlóközpontban vagy egy irodaházban lakni.

– Hm... – kopogtattam az ujjamat az államom. – A bevásárlóközpont nem is lenne hülyeség. Főleg a ruhaosztályt imádnám.

– Azt én is – bólintott Stella.

Alex nem vette a lapot.

– Aproposó ingatlanfejlesztés... – mondta Ava, amikor Josh itallal a kezében újra megjelent. Lecsusszant az Alex melletti üres székre, de közben a világért se nézett volna

a korábbi legjobb barátjára. – Alex egyik üzlettársának van egy új sípályája Vermontban, és Alex vett jegyeket az ünnepélyes megnyitóra, ezzel is támogatva a vállalkozás indulását. Egészen pontosan négy jegyet, szóval vihetünk magunkkal két vendéget. Bridget és Rhys, tudom, ti nem lesztek itt, Stella, te pedig említetted, hogy lesz valami nagy esemény New Yorkban március utolsó hétvégéjén...

Stella ismert bloggerként folyton kapott meghívókat a divatbemutatókra, úgyhogy, ha ő nem tud elmenni, és Bridget és Rhys sem, akkor...

Na, ne!

– Szóval Josh, Jules, mit szólnátok hozzá? Mehetnénk így, négyesben! – mondta Ava ragyogó arccal. – Tök jó buli lesz!

Hétvégi kiruccanás Joshsal? Komolyan, ennél még egy gyökértömés is jobb lenne... érzéstelenítő nélkül... de Ava annyira belelkesedett, hogy képtelen voltam nemet mondani neki, pláne a születésnapján.

– Hurrá – mondtam, és próbáltam annyi lelkesedést belevinni a hangomba, amennyi csak tőlem tellett. – Már alig várom.

– Szívesen mennék, de... – fintorgott Josh, nagyon bémán próbált valami banksódásfélét varázsolni a képére – ... azon a hétvégén ügyeletes leszek. Sajnálom.

Hála a jó istennek! Inkább tartom ezeknek a gyertyát, csak őt ne kelljen...

– Hát, sajnálhatod is – mondta Ava szemrebbenés nélkül. – Mivel van ott egy tripla gyémánt értékelésű fekete pálya.

Josh pohara megállt a levegőben.

– Most csak szívatasz, ugye?

Nekem egyből görcsbe rándult a gyomrom. Josh totál adrenalinfüggő, és egy ilyennek a világ legnehezebb és legveszélyesebb sípályáit megemlíteni nagyjából olyan, mint a legtutibb port belengetni egy kokainfüggő orra előtt.

– Nem én! – kortyolt bele Ava az italába. Stella közben a telefonját bámulta, de így is látszott, hogy vigyorog, Rhys

és Bridget pedig sokat mondóan egymásra néztek. Alex volt az egyetlen, aki nem mutatott semmilyen reakciót.

– Tudom, hogy mindig is szeretted volna kipróbálni egy ilyen pályát, de ha ügyeletes leszel...

– Szerintem el tudom cserélni – mondta Josh hosszú szünet után.

– Remek! – Ava szeme úgy csillogott, hogy a fejében egyből megszólalt a vészcsengő. – Akkor ezt megbeszéltük. Te, én, Alex és Jules együtt megyünk Vermontba!

Josh ugyanolyan feszülten mosolygott, mint én. Mi ketten nem sok mindenben értettünk egyet, de egy dologban tutira.

Az kurva élet, hogy ennek az utazásnak nem lesz jó vége.

6. FEJEZET

Josh

AZON DOLGOK LISTÁJA, AMELYEKET SZÍVESEBBEN MEGtettem volna, mintsem hogy a volt legjobb barátommal és a vörös hajú veszedelemmel elutazzak egy hétvégére, többek között, de nem kizárólagosan tartalmazta azt is, hogy beledugom a kezemet egy ágapritóba, megzabálok fél kiló nyers kukacot, és folyamatos ismétlésre állítva nézem a *Glitter* romantikus musicalt, méghozzá úgy, hogy közben a szememet egy pillanatra sem csukhatom be.

De – és ez egy óriási „de” – Avának mégiscsak születésnapja volt, az üdülőhelyen pedig volt egy tripla gyémántos pálya. Még soha életemben nem síeltem ennyire nehéz pályán.

Az ám a kihívás! Szinte rögtön forrni kezdett a vérem. És hülye lettem volna visszautasítani egy ilyen lehetőséget.

– Josh!

Minden izmom megmerevedett, amint megláttam Alexet, ahogy megjelent mellettem, kezében egy ugyanolyan whiskys kólával, mint amilyen nekem is volt.

– Alex!

A táncparkettet bámultam, ahol Ava és a barátnői úgy buliztak, mintha 1999-ben lennének. Már jó ideje otthagytuk az asztalunkat, a többi vendég sem bámulta már tátott

szájjal Bridgetet, csak az egyes számok között pillantgattak rá. A biztonsági emberei ideiglenesen mindenkitől elkobozták a telefonokat, de tuti, hogy páran azért készítettek róla néhány képet, amikor megérkezett, és a fotók holnap reggel már a pletykalapok szerkesztőségében lesznek.

– Meglep, hogy te nem táncolsz a többiekkel. – Alex a falnak támaszkodott, ő is a táncolókat nézte, bár inkább csak Avát. – Annak idején te voltál a parkett ördöge.

– Hát, igen... – Egy húzásra kiittam az italomat. – A főiskola óta sok minden megváltozott.

A ki nem mondott súlyos gondolat úgy lógott közöttünk a levegőben, mint egy guillotine, amely bármely pillanatban lecsaphat.

Alex és én valaha tényleg nagyon közel álltunk egymáshoz.

Most meg úgy toporogtunk itt, mint két idegen, akiknek az életében csak egyetlen közös pont van.

Ha Ava nem lenne, én simán kibírnám, hogy soha az életben ne találkozzak és ne is beszéljek többet Alexszel.

Legalábbis ezt mondtam magamnak.

– Ez a Vermont nem az én ötletem volt – mondta Alex kerülgetve az elefántot a szobában.

– Tudom. Ava azért nem annyira ügyes, mint amilyennek hiszi magát.

Már vagy egy éve próbál minket valahogy kibékíteni. Lehet, hogy ő megbocsátott Alexnek, amiért évekig hazudott nekünk, csak azért, hogy közelebb kerülhessen az apámhoz, akiről annak idején még azt hitte, hogy ő állt a családja lemeszárlása mögött, de engem ez az árulás sokkal mélyebben megérintett.

Ava és Alex akkor még csak pár hónapja jártak, amikor kiderült, hogy igazából Alex nagybátyja volt a rosszfiú, és Alex elmondta, hogy végig csak a bosszú járt a fejében. De én már nyolc *éve* voltam a barátja.

Meghívtam hozzánk. Olyan volt nekem, mintha a testvérem lett volna.

Olyan titkokat osztottam meg vele, olyan dolgokat és gondolatokat, amelyeket még a saját családomnak sem mondtam el soha.

Ő meg egész idő alatt hazudott nekem! Csak *kihasznál*t engem.

A whisky keserű utóízét éreztem a nyelvemen.

– Hiányzol neki – mondta Alex halkán.

– Pedig itt vagyok. – A bárba pillantottam. – Folyton SMS-ezünk.

– Tudod, hogy értem.

– Nem, ami azt illeti, nem tudom.

A száját erősen összepréselte.

– Az utóbbi időben megváltoztál. Ava aggódik...

– Na jó, öregem, ezt inkább most hagyjuk abba! – emeltem fel a két kezemet. – Ha Ava aggódik értem, nyugodtan elmondhatja nekem. De ne tegyünk már úgy, mintha megint barátok lennénk, oké? Mert kurvára nem vagyunk! Ugyanis tudod, mi kell egy barátságához? Bizalom. Te pedig az enyémet kurvára eljátszottad.

Azzal ott hagytam Alexet, mielőtt még egy szót is szólhatott volna, és egyenesen a bárpulthoz mentem. A torkom és a mellkasom elszorult. Nem jött utánam, nem is vártam. Nem megy ő senki után, kivéve Avát. És csak ezért nem csináltam nagyobb cirkuszt az egészből, amikor megint összejöttek.

Mert Alex minden hibája és elbaszott marhasága ellenére tényleg szerette a húgomat. Én pedig azt akartam, hogy biztonságban legyen, és hogy boldog legyen, és ha vele biztonságban van és boldog is, akkor annyit igazán megtehetek, hogy civilizáltan kezelem a helyzetet.

De persze ez még rohadtul nem jelenti azt, hogy mindjárt le is kell állnom lelkizni vele a táncparkett szélén.

– Hé, haver! – biccentettem a csaposra. – Egy tequilát! Tudod mit, inkább legyen dupla!

A whiskynél valami ütősebbre volt most szükségem, hogy kibírjam a buli hátralevő részét.

– Máris!

Épp betettem pár dolcsit a borraivalós üvegbe, amikor újfent egy számomra nemkívánatos személy tolta mellém a képét.

– Na, mi az? Zűrök vannak brománc földjén? – Ettől a selymes dorombolástól hullámokban futott végig a hideg a hátamon, meg még valami, amit megnevezni sem tudtam.

– Menj a francba, JR! Most nem vagyok olyan hangulatban! – Még csak nem is fordultam Jules felé, de a szemem sarkából így is láttam a jellegzetes vörös loboncát, meg a csillogó ruháját.

– A becenevek terén mutatott kreativitásod hagy még némi kívánnivalót maga után, Joshy. – Jules odajött mellém a pulthoz, és rámosolygott a csaposra, aki egy pillanatra abbahagyta az italom készítését, hogy visszamosolyogjon rá. – Rám férne egy jó kis „Sex on the beach”, már ha kérhetek ilyet. – A körmét az itallapon kocogtatta, amin csak a szokásos röviditalok voltak, meg legfeljebb vodkanarancs és áfonyás vodka, de kurvára nem volt rajta semmilyen koktél.

A csapos szeme felcsillant.

– Egy olyan gyönyörű lány, mint te, bármit kérhet.

A duma annyira sablonos volt, hogy kis híján felhorrantam.

– Köszönöm! – Jules mosolya még szélesebb lett.

Ha nem jöttek volna oda további vendégek is piát kérni, tuti, hogy még több ilyen csöpögős flörtölös dumát kellett volna végighallgatnom közöttük. De szerencsére a csaposnak hirtelen más dolga akadt, és gyorsan elkészítette a mi italainkat, aztán már fordult is a többiekhez.

– Neked ez bejön? – ciccegetem csalódottan. – Azért ennél többet vártam volna tőled.

– Most mi van? Azért mert ő csak egy csapos, nem pedig orvos? – húzta fel Jules a szemöldökét. – Hogy te mekkora egy sznob vagy!

– Nem azért, hanem mert a szövege ugyanolyan szálnalmas, mint ahogy te próbálsz meg baszogatni engem. – Azal bedobtam a piámat, és nem is szarakodtam a kísérővel. – De figyu, a te dolgod, nem gáz!

– Persze, csak ne a te elbaszott kapcsolatoddal kelljen foglalkoznod, mi?

– Nem is járok senkivel. – És egy darabig nem is fogok. A szex az csak szex. Nem előjáték a randizáshoz, meg a párkereséshez, vagy bármit is gondolnak még hozzá az emberek. És ezt minden nővel tisztáztam is, akivel lefeküdtem, mert én nem szoktam hülyíteni senkit, meg hamis reményeket kelteni a partnereimben.

A rezidensi állásom rengeteg időmet felemésztette, de még ha volt is egy kis szabadidőm, rohadtul nem vágytam most egy olyan barátnőre, akivel hosszú távú kapcsolatom lenne. Ez az elköteleződési nekem rohadtul nem jön be. Pár hét után folyton unatkozni kezdek, meg ez az egész párkapcsolatosdi annyira kimerítő. Folyton randizgatni, telefonálni, csak úgy pár szót váltani a másikkal...

A hideg is kirázott még a gondolatától is.

Biztos jó azoknak, akik boldogan meg tudják élni a szerelmet, de én nem tartozom közéjük, és soha nem is fogok.

– Én Alexről beszélek. – Jules kacér mosollyal átvette az italát a csapostól, aztán megint felém fordult. – Emlékszem, hogy régen szinte össze voltatok nőve.

Olyan volt, mintha valami prés nyomná a mellkasomat, de azért próbáltam könnyed hangnemben válaszolni.

– Nem tudtam, hogy ennyire érdekel a magánéletem, JR.

– Nem is, hacsak nincs kihatással az én életemre. – Jules finoman kortyolt a koktélijából. – És mivel nemsokára egy ottalvós kiruccanásra indulunk, ez a hülye haragtartás, amit Alex irányában tolsz, közvetlen hatással lesz Avára és rám.

Erősen megszorítottam a poharamat, és közben azt képzeltem, hogy Jules torka az.

– *Hülye* haragtartás? – A szónak a kelleténél kicsit nagyobb élt adtam, amitől valahogy gonosz színezetet is kapott. – *Hülye* legfeljebb egy veszekedés lehet, amikor azon megy a vita, hogy milyen filmet nézzünk, vagy lehet *hülye* az a szerencsétlen fickó is, akihez majd egyszer feleségül mész. De hidd el, ez a jelző *rohadtul* nem illik arra, ami

Alex és köztem van. Úgyhogy inkább ne szólj bele olyasmibe, amiről lövésed sincs!

Jules nem zavartatta magát a rosszalló pillantásomtól.

– Jó, elismerem, nem voltam személyesen érintett ebben a ti... ügyetekben – mondta nagyobb tapintattal a hangjában, mint amire valaha is képesnek tartottam. – De azért mégiscsak Ava legjobb barátnője vagyok. És tisztában vagyok velem, mi történt, meg azzal is, hogy ennek már lassan három éve. És ő megbocsátott Alexnek. Alex pedig bocsánatot kért. Talán ideje lenne neked is felnőni és továbblépni.

Most hirtelen nem éreztem a hangjában semmi sértőt, csak egy egyszerű tanácsot fogalmazott meg, de persze ettől még minden izmom megfeszült.

– Te könnyen pofázol! – Basszus, kell még egy ital! – De majd akkor gyere nekem ezzel a szöveggel, ha majd téged is elárul valaki, aki közel áll hozzád.

Jules szemében valami sötét villant.

– Honnan tudod, hogy velem ez még nem történt meg? Hallgattam.

Honnan tudod, hogy velem ez még nem történt meg?

Mondjuk, tényleg nem tudtam sokat Jules múltjáról. A francba is, egyáltalán nem ismertem, csak annyit tudtam róla, amit az embereknek mutatott: a pimasz hozzáállását a dolgokhoz, a kacérkodás, a könnyörtelenség, az ambíció és eszeveszett bulizás furcsa elegyét.

Azt viszont valahogy biztosan éreztem, hogy az iménti kérdésében rejlő állítás igazabb volt, mint bármi más, amit évek óta hallottam tőle.

Tekintetem Julesra szegeződött, akinek tágra nyílt szeme és enyhén szétnyílt ajkai elárulták, maga is meglepődött azokon a szavakon, amelyek épp elhagyták a száját.

Sikerült ellenállnom a kísértésnek, hogy megkérdezzem, mi történt, de most egyértelműen ott lebegett valami közöttünk a levegőben... ha nem is bajtársiasság, de talán bizonyos fokú megértés vagy együttérzés, ami valamelyest enyhítette a mellkasomra nehezedő nyomást.

Mi nem voltunk olyan puszipajtások, akik megbeszélik egymással a problémáikat. De még ha úgy is lett volna, két-

lem, hogy Jules válaszolt volna a kérdésekre. Egyszerűen idegen volt a természetétől, hogy a kiszolgáltatottságnak vagy a sebezhetőségnek a legapróbb jelét is mutassa.

Kihúzta magát, mintha csak egy redőnyt húzott volna le az arca előtt, és egy pillanat múlva már nyoma sem volt az iménti lágságnak.

– Az, hogy megbocsátasz-e Alexnek, a te dolgod. De, ha lehet, ne tedd tönkre mindenki más szórakozását azzal, hogy végigduzzogod az egész hétvégét... habár lehet, hogy ehhez a pusztá jelenléted is bőven elég lesz.

Azzal felszegette az állát, és a csípőjét riszálva annak rendje és módja szerint faképnél hagyott.

Önkéntelenül is mély morgás tört fel a torkomból. De aztán leállítottam magam. Semmi értelme energiát pazarolni arra, hogy miatta dühöngjek. Mert biztosan az utolsó csepp önfegyelmemre is szükségem lesz, hogy ne tekerjem ki a nyakát Vermontban. De bármily csodálatos kielégülést is jelentene az, hogy végre kinyírom, attól még nem fogom eldobni az egész jövőmet egyetlen felettébb élvezetes pillanatra.

Újfent a csaposra figyeltem, mert nagyon szerettem volna bedobni még egy felest, de a fickó teljesen lenyűgözve bámult valamit a táncparketten.

Nem, nem is valamit. *Valakit.*

Jules a feje fölé tartotta a két kezét, és a csípőjét úgy rázta a zenére, hogy körülötte minden férfinak szabályosan csorgott a nyála. Aztán hátranézett a válla fölött, kacéran a csaposra kacsintott, majd önelégült, lesújtó pillantást vetett rám.

Igyekeztem tőlem telhetően felnőttként kezelni a helyzetet, és felmutattam neki a középső ujjamat.

Ő csak nevetett, az arckifejezése pedig még önelégültebb lett, aztán hátat fordított nekem.

– Ezt a dögös bigét! – A csapos szeme úgy csillogott, hogy attól még jobban felállt a szőr a hátamon. – Könyörögöm, mondd, hogy nincs pasija!

Kényszeredett mosollyal próbáltam leplezni az ingerültségemet.

– Tudod te, mi az a szukkubusz?

Elgondolkodva vakarta az állát. Az iménti csapat már megkapta az italát, és most csak én ültem a bárban.

– Azok a pici növények? A húgom imádja őket. Tele van velük az egész ablakpárkány.

– Nem, haver! Az a *succulent!* – Aztán valamivel halkabban folytattam: – A szukkubusz az egy olyan démon, amelyik egy gyönyörű nő alakjában jelenik meg, hogy elcsábítsa a férfiakat, és kiszívja belőlük az életerőt. Állítólag csak mitikus lények, de... – biccentettem Jules felé – ...ez a csaj, ez egy hús-vér szukkubusz. Úgyhogy inkább tartsd távol magad tőle! A csinos pofikája mögött veszedelmes démon lapul.

Egy igazi embernek nem is lehetett volna ilyen vörös a haja, ilyen átható a tekintete és ilyen buja a teste. Az egészre csak egyetlen magyarázat létezett: természetfeletti erő.

– Te jó ég! – A csapos szeme elkerekedett. – Akkor eszerint simán lefekszik velem?

Na, baszd meg!

– Azt már tőle kell megkérdezned. – Aztán kicsit közelebb hajoltam hozzá, mintha valami nagy titkot akarnék megosztani vele. – És adok még egy tippet: nagyon bírja, ha Jessica Rabbithez hasonlítják. Mondd azt neki, hogy mindig is szerettél volna megdöngetni egy igazi JR-t, és máris nyert ügyed van! Az meg külön jó pont, ha JR-nak hívod. Azt egyenesen imádja!

A csapos kétkedve ráncolta a homlokát.

– Komolyan?

– Én már csak tudom! – Gyorsan megtöröltem a számot a kezemmel, hogy ne lássa a vigyoromat. Rohadtul élveztem a szitut. – Évek óta ismerem a csajt. Hidd el, ettől mindig beindul.

– De aranyos! – A csapos arcáról eltűnt a kétely, szája pedig boldog mosolyra húzódott. – Köszí, haver! – Azzal vállon veregetett, és töltött még egy felest. – A ház vendége vagy!

Amúgy a bár ingyenes volt, szóval a piát alaphoz a ház fizette, de ezt nem tettem szóvá. Inkább megemelttem a poharamat, megköszöntem, és még jobban vigyorgtam, amikor elképzeltem Jules reakcióját arra, ahogy a csapos szépen odamegy hozzá, és JR-nak szólítja.

A csaj annyira kiszámítható volt. Mintha minden gombot, amit csak meg lehetett nyomni rajta, egy-egy hatalmas „X” jelölt volna. És mégis...

Honnan tudod, hogy velem ez még nem történt meg?

A pohár a másodperc tört részére megállt az ajkam előtt, de aztán megráztam a fejem, és a következő pillanatban máris örömmel üdvözöltem a tequila tüzeit.

De a szavai ott visszhangoztak az agyamban, és a maguk kétértelműségével egyszerűen nem hagytak nyugodni.

Ugyan ki árulhatta el Julest? Soha nem rúgta össze a port sem Avával, sem Bridgettel, sem Stellával, de még egy normális pasija sem volt soha, legalábbis amióta én ismerem. Az elkötelezett kapcsolatoktól való idegenkedésünk az irtó kevés közös vonásunk egyike volt.

Talán még a gimiben törte össze a szívét egy srác? Vagy valami rokon baszta át?

A tekintetem ismét a táncparketre tévedt. Jules még mindig ott vonaglott az egyik legújabb popsláger remixére. Ava mondott valamit neki, mire ő hátravetett fejjel akkorát nevetett, hogy még a zenén is áthallatszott.

Csillogó ruha. Csillogó szemek. Rohadtul úgy nézett ki, mint bármelyik gyönyörű, gondtalan lány, akinek a lába előtt hever az egész a világ.

Honnan tudod, hogy velem ez még nem történt meg?

Azon tűnődtem, vajon milyen titkokat rejteget Jules a bulizós külső alatt.

De ami még ennél is fontosabb: miért is érdekel ez engem egyáltalán?